

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **O. B. C.**, zastoupeného JUDr. Milanem Ostřížkem, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Sadová 553/8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2013 č.j. OAM-135/LE-LE21-P12-2013, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

III. Odměna advokáta **JUDr. Milana Ostřížka** se určuje částkou **6.800,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal u zdejšího soudu v zákonné lhůtě žalobu proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného. V žalobě uvedl, že ve správním řízení došlo k porušení některých právních ustanovení, konkrétně:

- § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu),
- § 12 a § 14a zákona o azylu, neboť žalovaný nedostatečně zvážil jejich aplikaci,
- § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť bylo aplikováno v rozporu se zákonem.

Současně v žalobě požádal o přiznání odkladného účinku a o ustanovení právního zástupce, s jehož pomocí doplní žalobu.

[2] Dne 21.11.2014 byla žaloba doplněna tak, že žalovaný se při svém rozhodování opíral o zprávy mezinárodních organizací, ale individuálním informacím jakoby buď vůbec nepřikládal váhu, nebo je vůbec nezjišťoval a osobní pohovor s žalobcem nebyl dostačující, měl být veden formou otázek a odpovědí a navíc vše bylo poznamenáno jazykovou bariérou. Tímto postupem došlo k porušení § 3 správního řádu. Uvedené pak mělo dopad i na nesprávnou aplikaci ustanovení § 12 a 14a zákona o azylu. Právě pro rozpor mezi povinnostmi správního orgánu kvalifikovaně zjistit postavení žadatele a jeho důvody pro podání žádosti i přes možnou jazykovou bariéru, pak vede k rozhodnutím, která jsou napadena v žalobě. Správní orgán nemůže hřešit na formální nedostatky žádosti žadatele, ale je povinen v míře svých povinností a možností zjistit skutkový stav. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 17.1.2014 č.j. 62Az 7/2013-20 žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Dále po příslušných procesních úkonech bylo zdejším soudem dne 25.6.2014 pod č.j. 62Az 7/2013-41 rozhodnuto tak, že žalobci byl ustanoven zástupce z řad advokátů JUDr. Anna Doležalová, MBA, advokát se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň. Tato právní zástupkyně soudu dne 21.8.2014 sdělila, že žalobce souhlasí, aby byl jeho případ projednán bez nařízení jednání. Dne 4.9.2014 však sdělila, že žádá o zproštění ustanovení advokáta s ohledem k opakovanému hrubému a nespolehlivému jednání klienta; žádosti bylo vyhověno a advokátka byla zproštěna povinnosti zastupovat žalobce usnesením ze dne 10.10.2014 č.j. 62Az 7/2013-61 a současně byl ustanoven nový zástupce z řad advokátů JUDr. Gabriela Lyžbická, LL.M., AK se sídlem Smetanova 834/16, Mladá Boleslav III. Opět k žádosti advokátky na hrubé, vulgární a slovně agresivní chování byla tato zproštěna povinnosti zastupovat žalobce usnesením ze dne 20.10.2014 č.j. 62Az 7/2013-67 a tímž rozhodnutím byl ustanoven v pořadí třetí zástupce z řad advokátů, JUDr. Milan Ostřížek, AK se sídlem Sadová 553/8, Ostrava-Moravská Ostrava.

[4] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Dospěl k závěru, že žadatel žádá již po páté o mezinárodní ochranu a uvádí fakta v zásadě shodná s těmi, kvůli nimž vstoupil do řízení o udělení mezinárodní ochrany v minulosti, a to obavy z povstalců, kteří by jej dle jeho soudu chtěli odvést a nutili by je účastnit se na jejich straně bojů. Zároveň zmiňoval obecně špatnou bezpečnostní situaci, kde dle jeho tvrzení probíhá válka. Neuvedl tedy žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení. Otázka vycestování byla posouzena jak v předešlém řízení tak i nyní a po zhodnocení všech informací dospěl žalovaný k závěru, že navrhovateli nehrozí žádná újma uvedená v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[5] Žalovaný napadeným rozhodnutím dne 26.11.2013 zhodnotil žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31.7.2013 jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a výrokem II. řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. V odůvodnění mimo jiné vyslovil, že jmenovaný v ČR v minulosti o udělení mezinárodní ochrany již opakovaně žádal, a to dne 26.1.2005 (e.č.X), dne 14.2.2008 (e.č. X), dne 24.9.2009 (e.č. X) a dne 19.4.2012 (e.č. X). V prvním řízení nebyla rozhodnutím ze dne 14.2.2007 mezinárodní ochrana v žádné její podobě udělena. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, tato byla odmítnuta a řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zastavil. Druhé řízení o žádosti bylo dne 15.2.2008 zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož ji správní orgán shledal nepřipustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Žadatel proti tomuto rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, ten však řízení o žalobě dne 8.12.2008 zastavil; následně podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud dne 2.7.2009 odmítl. Správní řízení o třetí žádosti bylo dne 16.10.2009 rozhodnutím žalovaného opět zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, protože žádost byla shledána nepřipustnou. Jmenovaný podal žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který však jeho žalobu dne 18.3.2010 zamítl; žadatelovu kasační stížnost pak Nejvyšší správní soud dne 10.11.2010 odmítl pro nepřijatelnost. Správní řízení o čtvrté žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu bylo dne 2.5.2012 rozhodnutím žalovaného opět zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, protože žádost byla shledána nepřipustnou. Jmenovaný proti němu podal žalobu ke krajskému soudu, který však řízení zastavil dne 2.10.2012. Dále správní orgán v odůvodnění označil informace, ze kterých o stavu v zemi původu vycházel. Po zhodnocení důvodů předkládaných žadatelem při jeho současné žádosti a po jejich porovnání s důvody uváděnými v předcházejícím řízení, dospěl k závěru, že dotýčný v současné žádosti uvedl zcela totožné důvody, tedy obavy z povstalců, kteří by jej dle jeho soudu chtěli odvést a nutili by jej účastnit se na jejich straně bojů v Pobřeží slonoviny. Zároveň zmiňoval obecně špatnou bezpečnostní situaci ve své vlasti, kde dle jeho tvrzení probíhá válka. Neuvedl tedy žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. Dále žalovaný uvedl, že z dostupných informací je známo, že v zemi původu nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tento názor podpořil odkazem na četné informace o stavu v zemi původu.

[6] Ze správního spisu žalovaného bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 31.7.2013, ve které uvedl, že je náboženského vyznání islám, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, nikdy nevykonával vojenskou službu. Svou vlast opustil v r. 1998, neboť jej chtěli zatáhnout do povstání a on se toho nechtěl účastnit. Autem odjel do Mali, odtamtud letadlem do Ruska a následně do ČR, pak žil v dalších zemích EU. V r. 1998 až 2002 žil v Itálii, v r. 2005 dva měsíce ve Francii. Jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedl, že

nemá vůbec informace o rodině, doma je problém s válkou, všichni vědí, že v Pobřeží slonoviny je válka, a když tam půjde, tak se bude muset do toho zapojit. Dále uvedl, že v ČR o mezinárodní ochranu žádal v r. 2005, 2008, 2009 a 2012. Dále ze správního spisu zjištěno, že ve správním spise založeny zprávy o stavu v zemi původu, a to konkrétně zpráva BBC z 24.2.2012 na téma „Rivalové z Pobřeží slonoviny Soro a Gbagbo vítají krok mezinárodního trestního soudu“, ve kterém uvedena dohoda z Ouagadougou, dále zpráva o Pobřeží slonoviny, Agence France-Presse ze dne 8.3.2012 na téma „Ministerský předseda Pobřeží slonoviny odstupuje kvůli výsledkům potvrzujícím vítězství Ouattarovy strany“, dále zpráva Rady bezpečnosti OSN z 30.12.2011 na téma „29. zpráva generálního tajemníka o postupu operace OSN“, kde mimo jiné uvedeno, že od násilí, které vypuklo v období po volbách prezidenta na počátku tohoto roku, bylo dosaženo výrazného pokroku při obnově normálního stavu, pozornost je soustředěna na obnovu míru a stabilitu v zemi a posílení ekonomiky; tento pokrok je prokazatelný. Dne 11.12. poprvé od r. 2000 úspěšně proběhly volby do zákonodárných orgánů, což představuje zásadní krok kupředu při obnově ústavního pořádku. Dále založeny Zdroje ČTK z různých měsíců roku 2013 na téma, že v Pobřeží Slonoviny zabili povstalce, který do bojů posílal děti, dále začala exhumace obětí povolebního násilí, dále vydán zatykač na údajného aktéra násilí Pobřeží slonoviny. Dále založena Informace Human Rights Watch z ledna 2012, kde uvedeno, že v povolebním období od prosince 2010 do konce února 2011 se rozpoutalo násilí. Na počátku března zahájily jednotky věrné Ouattarovi, které bojovaly během konfliktu v letech 2002-2003, vojenský útok s cílem zbavit Gbagbu moci. Na obou stranách začalo docházet k válečným zločinům a pravděpodobně i zločinům proti lidskosti. Ouattara téměř bezprostředně po skončení konfliktu vyzval k vytvoření Komise pro dialog, pravdu a usmíření, rovněž ustanovil národní vyšetřovací komisi, jejímž úkolem bylo poskytnout závěry ohledně způsobu a příčin hromadného porušování lidských práv.

[7] Ze správního spisu týkající se žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19.4.2012 zjištěno, že jako důvod udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že v r. 2005 opustil zemi, protože se nechtěl připojit k povstalcům a také měl problémy se zdravím. Odjel do Mali a pak odletěl do Ruska. Na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že tady chce zůstat, ČR je první země, kde žádal o azyl, proto nemůže jít žádat jinam. Utekl z vlasti, žádá o azyl a jeho důvody stále trvají a jsou stejné, jako byly, když žádal v předchozích řízeních o azyl.

[8] Ze správního spisu o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26.1.2005 zjištěno, že žadatel uvedl, že v Pobřeží slonoviny je špatná situace. Na severu jsou rebelové a on měl strach, že ho násilím odvedou a bude muset bojovat. Má také zdravotní potíže, má TBC a do ČR přijel ze strachu před rebely a také, aby se zde

léčil. Dále ve spise založena žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14.2.2008, ve které uvedl, že jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedl, že opustil zemi, protože byl ohrožován v důsledku povstání, 2x mu bylo vyhrožováno, aby se aktivně účastnil povstání, byli to příznivci islámu, ale on odmítl. Ohrožovali ho na životě, proto ze země odešel.

[9] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.)

[10] Žalobce v žalobě vymezil tři žalobní body, které byly advokátem blíže rozvedeny (viz. odstavec 1 a 2 rozsudku).

[11] Podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[12] Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

[13] V dané věci soud zkoumal, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, tudíž zda v novém řízení, v pořadí již pátém, žalobce uplatňoval nové důvody, které mu v předcházejícím řízení nebyly známy, zda je mohl vůbec z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést. Žalobce ve všech řízeních o žádostech o udělení mezinárodní ochrany uváděl jako důvod žádosti, že v jeho vlasti je válka a když se vrátí, tak se bude muset do ní zapojit a tak riskuje život. Soud dospěl ke shodnému závěru s žalovaným, že žalobce opakovaně jako v předcházejících řízeních o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou jinou skutečnost, oproti předcházejícím. V žádném případě nebyly žalobcem tvrzeny jiné skutečnosti oproti předcházejícímu řízení. Soud nepřisvědčil, že nebyl zjištěn stav věci. Naopak správní orgán, vedle tvrzení žalobce, si opatřil informace o Pobřeží slonoviny z několika pramenů a ve světle uvedeného v těchto informacích vyhodnotil tvrzení žalobce. Soud však zdůrazňuje, že žalobce nepřekročil rámec informací, které tvrdil již v předcházejících řízeních.

[14] Soud se neztotožnil ani s námitkou ohledně porušení ust. § 12 zákona o azylu. Jestliže žalobce nepředestřel žalovanému jiné důvody, než v předcházejících řízeních, pak

žalovaný neměl důvod se znovu zabývat žádostí z pohledu vyhodnocení podmínek daných v ust. § 12 zákona o azylu.

[15] Otázku, zda jsou dány podmínky pro zastavení řízení, je však nutno zkoumat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 25.1.2011 č.j. 5 Azs 6/2010-107 vyplývá, že žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany je nutno posuzovat na základě skutečností, které žadatel uvede, či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 7.4.2011, č.j. 5 Azs 5/2011 uvedl, že ze zásady non-refoulement (čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, sdělení ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb.) vyplývá primární povinnost státu nevystavit žadatele hrozbě závažné újmy podle ust. § 14a zákona o azylu. I za situace, kdy je reálná opakovaná žádost o mezinárodní ochranu nepřípustná, pokud jde o důvody azylové, neznamená to, že nemají být posuzovány též možné důvody doplňkové ochrany (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2007, č.j. 9Azs 23/2007-64, a také závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 8.9.2010, č.j. 6Azs 15/2010-82). Závažnou újmu podle

citovaného ustanovení je správní orgán povinen se zabývat, je-li žadatelem o mezinárodní ochranu namítána nebo vyjde-li v průběhu správního řízení jinak najevo. V souzené věci správní orgán plně akceptoval svou povinnost zabývat se i situací v zemi původu a této své povinnosti dostál. Soud neshledal důvodnou námitku týkající se splnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu). Soud nejdříve konstatuje, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Soud konstatuje, že žalovaný se podrobně ve svém rozhodnutí touto otázkou zabýval a soud se s názorem žalovaného i za současné situace ztotožnil. Při hodnocení této otázky soudem je však nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobců do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 17.3.2008, č.j. 5Azs 80/2007-87), který vyslovil, že *„Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „nonrefoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které*

jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“

[16] Žalobce nesplňuje uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do své vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je výše uvedeno. Vážná újma i pronásledování může osobě hrozit sice nejen ze strany státu, ale i ze strany nestátních subjektů, tedy i soukromých osob. Ze zpráv o zemi původu vyplývá, že situace není nikterak jednoduchá, nicméně dochází k pozitivnímu vývoji. Prezident Ouattara převzal iniciativu s cílem obnovit v zemi normální stav a přijal první opatření za účelem podpory národního usmíření. Významným mezníkem v dalším vývoji byl i převoz bývalého prezidenta Gbagby k Mezinárodnímu trestnímu soudu v Haagu. Prvořadým úkolem prezidenta Ouattary je národní usmíření pro obnovu trvalého míru a stability v zemi. Byla jmenována Komise pro dialog, pravdu a usmíření. Byla přijata řada soudních opatření za účelem řešení dřívějších případů porušování lidských práv. Např. ve zprávě Rady bezpečnosti OSN zcela jasně vyplývá, že od násilí, které vypuklo v období po volbách prezidenta na počátku roku 2011, bylo v Pobřeží slonoviny dosaženo výrazného pokroku při obnově normálního stavu. Ve světle zjištění z uvedených informací různých nezávislých zdrojů nelze dovodit, že žalobci by hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

[17] Žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu, jestliže řízení zastavil. Soud nepřisvědčil žalobě, že výsledek řízení byl negativně ovlivněn jazykovou bariérou. Žalobce sám v žádosti uvedl, že je schopen se dorozumět italsky, česky a anglicky.

[18] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. a podle § 51 s.ř.s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání se souhlasem účastníků řízení.

[19] Výrok II. tohoto rozhodnutí o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

[20] Zástupci žalobce byla přiznána odměna za dva úkony právní služby ve výši **6.200,- Kč** (2 x 3.100,-) dle § 11 odst. 1 písm. b/ a d/, ve spojení s ust. § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále 2krát režijní paušál po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhl., tj. **600,- Kč, v úhrnu 6.800,- Kč.**

[21] Výrok o nákladech státu je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 s.ř.s., podle kterého náklady spojené s ustanovením zástupce platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 28. listopadu 2014

JUDr. Jana Záviská

samosoudkyně